

Βίοι Ἐπαρέτων Μορφῶν

«Εἰσῆλθον
εἰς τὴν χαρὰν...

...τοῦ Κυρίου
αὐτῶν»

■ Ἕνα εὐώδες ἄνθος τῆς Θηβαΐδας τοῦ Βορρά

Ἡ Ὁσία Ἀναστασία, ἡ Ἀναχωρήτρια τοῦ Παντᾶν*

† 11η Ἰουλίου 1901

Ἡ πρώτη Ἡγουμένη ὄλων τῶν Μοναχῶν, ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἀποτελεῖ τὴν ἐνσάρκωσι τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ τὸ ιδιαίτερο πρότυπο τῶν ὁσίων γυναικῶν. Ἡ πνευματικὴ εὐωδία αὐτῆς τῆς εὐλογημένης ἀρετῆς ἦταν πάντοτε τὸ κύριο γνώρισμά τους.

Αὐτὸ ἐπαληθεύεται ιδιαίτερα στὶς ὅσες γυναῖκες τῆς Ἁγίας Ρωσίας, ποὺ εἶχαν τόσο ἐμποτισθῆ ἀπὸ τὴν γαλήνια αὐτῆ, ἐκλεπτυσμένη καὶ ἀγνή ἀρετῆ, ὥστε ἀκριβῶς γι' αὐτό, ἀμυδρὲς μόνο πληροφορίες ἔχουν φθάσει σὲ μᾶς γιὰ τὸν Βίο τους.

Στὸ κατανυκτικὸ αὐτὸ «κλίμα» ἔζησε καὶ μία μεγάλη Ἀσκήτρια τοῦ 10^{ου} αἰῶνος, ἡ Ὁσία Ἀναστασία.

* * *

Γεννήθηκε τὸ 1819 στὴν ἐπαρχία Κάρκωφ (σημερινὴ Ἀνατολικὴ Οὐκρανία).

Τὸ ἀρχικὸ τῆς ὄνομα ἦταν Ἄννα. Οἱ συγγενεῖς τῆς ἦσαν ἀπλοῖ, εὐσεβεῖς ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ Κίεβο.

Ὅταν ἡ Ἄννα ἦταν ἐνὸς ἔτους, ἡ μητέρα τῆς κοιμήθηκε καὶ τὴν ἀνέλαβε ἡ ἐνάρετη γιὰ τῆς Εὐφροσύνη, ἡ ὁποία ἔζησε 114 χρόνια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ 84 σὲ ἀγνή χηρεία.

Ἡ Εὐφροσύνη ἦταν αὐστηρὴ νηστεύτρια.

Ἡ Ὁσία Ἀναστασία
τοῦ Παντᾶν (1819-1901).

Τις Παρασκευές δὲν ἔτρωγε ἀπολύτως τίποτε, ἐκτὸς ἀπὸ λίγο ψωμί καὶ νερὸ μετὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου.

Δύο φορές τὸν χρόνο πήγαινε γιὰ Προσκύνημα στὸ Κιέβο καὶ τὴν εὐλαβῆ αὐτὴ συνήθειά της ἐσταμάτησε μόνο ὅταν ἦταν πλέον 111 ἐτῶν!...

Ἡ μικρὴ Ἄννα, ὡς ἀγαθὴ γῆ, δέχθηκε βαθειὰ τὴν ἐπίδρασι τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς τῆς γιαιγιάς της καὶ προσανατολίσθηκε σταθερὰ πρὸς τὸν Ἀναχωρητισμό, μὲ πρότυπο τὴν Ὁσία Μαρία Ὁ Γέροντας Ἰγνάτιος. τὴν Αἴγυπτία, τῆς ὁποίας ὁ Βίος τῆς ἄρесе ιδιαίτερα...

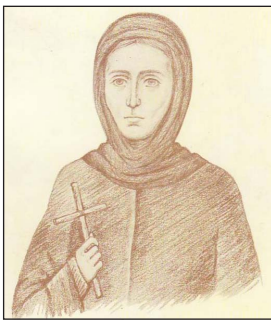
Στὰ δεκαεπτὰ της, ὅταν ἐκοιμήθησαν ὁ πατέρας της καὶ ἡ γιαιγιά της, ἐμοίρασε τὴν μικρὴ περιουσία τῶν γονέων της στοὺς πτωχοὺς καὶ εἰσηλθε σὲ ἓνα ἀπὸ τὰ γυναικεῖα Μοναστήρια τῆς περιοχῆς τοῦ Κιέβου γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ τὶς βάσεις τοῦ Μοναχικοῦ Βίου.

Ἡ κλίσις της ὅμως πρὸς τὴν ἡσυχαστικὴ ζωὴ τῆς ἐρήμου ἦταν μεγάλῃ. Προσευχῆθηκε θερμὰ στὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ τὴν καθοδηγήσῃ στὸ θεῖο θέλημα. Στὸ ὄνειρό της, ἡ Παναγία τὴν ἐπληροφόρησε, ὅτι ἦταν θεάρεστη ἡ ἐπιθυμία της. Ἀπὸ τότε ἡ Θεοτόκος ἄρχισε νὰ τὴν βοηθῆ φανερά...

Μὲ τὴν βοήθεια ἀρχικὰ ἐνὸς μεγάλου Ἀσκητοῦ, τοῦ Ἱερέως Θεοδοσίου Λεβίτσκου, ὁ ὁποῖος ζοῦσε στὸν κόσμον Μοναχικὴ Ζωή, καὶ ὕστερα τοῦ μεγάλου καὶ ἀγίου Γέροντος Ἰγνατίου, μνηθῆκε στὸν Ἀναχωρητισμό.

Συνασκήτριά της τὰ πρῶτα χρόνια ἦταν ἡ πολὺ ἐνάρετη καὶ γενναία Ἐρημίτισσα Μαρία, ἡ μετέπειτα Ὁσία Μαρία τοῦ Ὁλονετς († 19.2.1860)...

Ἐζησαν κρυμμένες στὸ δάδος περίπου ὡς τὸ 1852 μὲ ἀπερίγραπτη στέρησι καὶ κακουχία, ἀντιμετωπίζοντας πολλοὺς φυσικοὺς καὶ πνευματικοὺς κινδύνους. Ὅμως, ὁ Κύριός μας καὶ ἡ Μητέρα Του ἦσαν μαζί τους, τὶς προστάτευαν καὶ παρηγοροῦσαν ποικιλοτρόπως...

Ἡ Ὁσία Μαρία τοῦ Ὁλονετς († 19.2.1860).

Κάποτε, ἡ Ἀναστασία εἶδε στὸν ὕπνο της ἓνα πονηρὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖο ἔγραφε σὲ ἓνα βιβλίο καὶ ὠμιλοῦσε γιὰ τὴν ἀναγκαιότητα νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ Μοναστήρια... Ἐαφνικά, ὅταν ἡ Ὁσία ἄρχισε νὰ ὑπερασπίζεται τὰ Μοναστήρια, ἐφ' ὅσον σὲ αὐτὰ γίνονται προσευχῆς γιὰ τὸν κόσμον, ὁ σατανᾶς τῆς ἐπιτέθηκε μὲ μῖσος.

«*Ἀκόμη καὶ γιὰ σᾶς προσεύχονται...*», εἶπε ἡ

Ἀναστασία. **Αὐτὸ** προεκάλεσε νέα φοβερὴ ἔκρηξι θυμοῦ στὸν πονηρό!... **Μία** ὁμως ἀόρατη δύναμι τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ ἐχθροῦ...

Ἄλλη φορά, εἶδε μέσα σὲ ἀνέκφραστη ὁμορφιὰ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ὅπως ἀπεικονίζεται στὴν ἱερὰ Εἰκόνα Της «*Πάντων θλιβομένων ἢ Χαρά*»... **Ἀμέσως** μετὰ τὸ ὄραμα αὐτὸ αἰσθάνθηκε θεραπευμένη ἀπὸ μιὰ βαρεῖα ἀρρώστια πὸ ὑπέφερε...

Τὸ Ἐρημητήριο τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου στὸ Παντάν, στὴν περιοχὴ τοῦ Ὀλονετς, ἦταν, ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπὸ ἓνα Μοναστήρι πὸ εἶχε ἰδρυθῆ τὸ 1543 ἀπὸ τὸν Ὀσιο Κορνήλιο τοῦ Παντάν, μαθητὴ τοῦ Ὀσίου Ἀλεξάνδρου τοῦ Σβίρ, τὸ ὁποῖο κλείσθηκε τὸ 1764.

Στὴν περιοχὴ αὐτῆ, ὁ ἀγιώτατος Ἐπίσκοπος Ἰγνάτιος Μπριαντσιανίνωφ, συγκινημένος βαθύτατα ἀπὸ τὴν ἀσκητικὴ τῆς ζωῆ, ἐπέτρεψε στὴν Ἀναστασία νὰ ἐγκατασταθῆ κατὰ τὸ 1870.

Μὲ τὸν καιρὸ, ἄρχισε νὰ σχηματίζεται μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη γυναικεῖα Ἀδελφότητα καὶ ἐτέθησαν οἱ βάσεις τῆς ἀνανεώσεως τῆς παλαιᾶς Μονῆς.

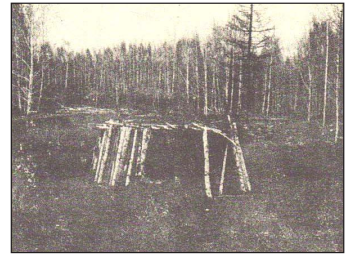
Ἡ Ὀσία ὁμως παρέμεινε μέχρι τέλους πιστὴ στὴν ἀγάπη τῆς γιὰ τὴν ἐρημιτικὴ ζωῆ. **Ἦ**ταν κάτοχος τῆς Προσευχῆς τοῦ Ἰησοῦ καὶ δίδαξε τὶς συνασκήτριές τῆς τὴν πνευματικὴ αὐτῆ ἐργασία, ἡ ὁποία καὶ καθιστᾷ τὴν καρδιὰ τόπο συναντήσεως καὶ ἐνώσεως Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου.

Μετὰ ἀπὸ μιὰ περίοδο ἀσθενείας, ἡ μακαρία Ἀναστασία ἀναπαύθηκε ἡσυχὰ τὴν **11η Ἰουλίου 1901**. **Ὁ** τάφος τῆς, δίπλα στὴν Λειψανοθήκη τοῦ Κτίτορος Ὀσίου Κορνηλίου, ἦταν ὁ μεγαλύτερος θησαυρὸς τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Θεοτόκου.

Τῶ δὲ ἐν Τριάδι Παναγῶ Θεῶ, τῶ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησις καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας, τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

(*) Περιοδ. «Ἅγιος Κυπριανός», ἀριθμ. τεύχους 309/Ἰούλιος-Αὐγούστος 2002, σελ. 154-155. **Πηγές:** Πέτρου Ἀθ. Μπότση (μετ.-ἐπιμ.), Ἡ Θηβαῖδα τοῦ Βορρά, ἐκδοσις γ', Ἀθήνα 1985, σελ. 275-285. **Τοῦ** Αὐτοῦ, Ὀσία Μαρία τοῦ Ὀλονετς, Ἀθήνα 1992. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

Κελλί, ὅπως αὐτὰ ὅπου ζοῦσε ἡ Ὀσία Ἀναστασία.